

»Hvad er der hændt?« spurgte Jytte, idet hun uvilkaarlig lagde sin Haand paa hendes Arm.

»Aa, det er en lang Historie. Den kan jeg ikke fortælle her.«

I det samme kom Sporvognen tilsyne i Gadekrumningen. Men Jytte tog Veninden under Armen og førte hende til Side.

»Du maa sige mig, hvad der er i Vejen. Eller er du maaske endnu vred paa mig?«

»Nej, det er jeg ikke. Og det har jeg heller ingen Grund til. Men det er altfor omstændeligt at forklare.«

»Veed du hvad, nu gaar vi op til mig. Jeg bor her lige om Hjørnet. Du maa dog ogsaa se, hvordan jeg har det, ikke sandt?«

»Det maa jeg have tilgode til en anden Gang, Jytte. De venter mig derhjemme. Jeg har styrtet hele Byen rundt efter en Vaskerkone.«

»Men det er bare lige om Hjørnet, hører du. Dersom det er min Mand, du er bange for, saa kan du være ganske rolig. Ham træffer du ikke. Han er i sit Atelier, og det har han inde i Byen. Du skal faa en skoldende hed Kop Te. Det kan man nok trænge til i det Hundevejr.«

Meta lod sig overtale. Hun følte Trang til at betro sig til nogen. Lidt efter stod de i Jyttes smukke Dagligstue, omgivet af den Overflod af Blomster, som